

Bandes de so

Mark Isham: un home discret

Házael González

Leones por corderos

Aquest mes parlarem d'un home discret, un d'aquells compositors de música de cine en qui no ens fixem gairebé mai, precisament perquè la seva feina ha passat quasi sempre molt desapercibuda. Ens referim a Mark Isham, un compositor jovençà de qui ens ha arribat fa ben poc el seu darrer treball a *Leones por Corderos* (*Lions for Lambs*, Robert Redford, 2007), una pel·lícula prou ben dirigida pel veterà actor, encara que el seu missatge sigui una espècie de "vull i no puc, perquè he de quedar bé amb tothom", però això és Hollywood, i a nosaltres ens preocupa l'ús musical. I allò que escoltem una vegada més és una feina ben feta, que ens agombola quan pertoca i ens posa una mica nerviosos quan assistim als aspectes més íntims de la política més fosca del nostre planeta, i així és Isham: efectiu, discret, mai estrident ni desagradable, i moltes vegades, fins i tot inoblidable.

El jove Isham va començar la seva carrera als anys vuitanta, amb títols discrets com *Los Lobos Nunca Lloran* (*Never Cry Wolf*, Carroll Ballard, 1983, el seu debut com a compositor), *Inquietudes* (*Trouble in Mind*, Alan Rudolph, 1985), *Carretera al Infierno* (*The Hitcher*, Robert Harmon, 1986), *Hecho en el Cielo* (*Made in Heaven*, Alan Rudolph, 1987), o *La Bestia de la Guerra* (*The Beast of War*, Kevin Reynolds, 1988), però va ser al començament de la següent dècada quan el seu nom va començar a adquirir una certa importància. Sobretot, des de la bella composició feta per *El Misterio Von Bulow* (*Reversal of Fortune*, Barbet Schroeder, 1990), que encara que mesclada amb apostes més perilloses i prescindibles com *Pensamientos Mortales* (*Mortal Thoughts*, Alan

Rudolph, 1991, una de les pel·lícules més avorrides que he hagi vist mai) o *Le Llamen Bodhi* (*Point Break*, Kathryn Bigelow, 1991), ja ens deixava veure per on podia anar el seu camí.

Serà a partir d'ençà on trobem títols ben interessants a la seva filmografia, com per exemple *El Pequeño Tate* (*Little Man Tate*, Jodie Foster, 1991, debut de l'actriu darrere les càmeres, amb un tema musical ben aferadís i divertit), la més que entretinguda *Billy Bathgate* (Robert Benton, 1991), la gran *El Río de la Vida* (*A River Runs Through It*, Ro-

bert Redford, 1992, per la qual Isham és proposat a l'Oscar per primera i fins ara única vegada), la compromesa *El Ojo Público* (*The Public Eye*, Howard Franklin, 1992), la personal *De Ratones y Hombres* (*Of Mice and Men*, Gary Sinise, 1992), la inclassificable *Vidas Cruzadas* (*Short Cuts*, Robert Altman, 1993), la dolça *Nell* (Michael Apted, 1994, la qual li va donar la seva primera i única proposició fins ara al Globus d'Or), la molt bona *Quiz Show* (Robert Redford, 1994, bastant més encertada que aquesta darrera signada per ell), la divertida *A Casa Por Vacaciones* (*Home for the Holidays*, Jodie Foster, 1995), i després, ens trobem que Isham va fent camí sense massa presa ni moltes estridències, a produccions discretes com *La Noche Cae Sobre Manhattan* (*Night Falls on Manhattan*, Sidney Lumet, 1997) o a productes tan comercials (i de tan poc lluïment musical) com *Blade* (Stephen Norrington, 1998).

En els darrers temps, i sembla que tal vegada una mica allunyat dels paràmetres de la gran indústria, el nostre home discret es deixa veure per tot tipus de gèneres i productes, entre els quals destaquen per mèrits propis apostes més personals i compromeses com *Hombres de Honor* (*Men of Honor*, George Tillman Jr., 2000), *El Infiltrado* (*Impostor*, Gary Fleder, 2002), o *Diarios de la Calle* (*Freedom Writers*, Richard LaGravenese, 2007), com d'altra part és habitual al llarg de la seva trajectòria. Tal vegada no passi massa temps abans que Isham ens sorprengui de nou amb una partitura absolutament memorable, però de moment, sembla que la seva discreció (i també el seu bon fer) encara es mantindran en la mateixa línia. ■